

Der var stillet 22 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende underændringsforslag:

Af *Ragnhild Andersen, Fuglsang, Alfred Jensen, Lynnerup Nielsen og Petra Petersen*:

1) Til ændringsforslag nr. 8 i udvalgets betænkning.

I 1. linje i den til § 23 foreslåede ændring ændres „4“ til: „1“.

Ordene „Efter 1. punktum indsættes ... på det overskydende beløb.“ udgår.

2) I ændringsforslag nr. 14 i udvalgets betænkning ændres „10 000“ til: „12 000“.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Ditlevsen): Efter et langstrakt og grundigt udvalgsarbejde kan jeg på hele udvalgets vegne indstille lovforslaget til vedtagelse med de af socialministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag.

Under udvalgsarbejdet har spørgsmålet om, hvordan man i praksis skelner mellem selvstændige entreprisetraktater og akkordarbejde, været underkastet en drøftelse. Socialministeren har tilstillet udvalget en redegørelse vedrørende dette forhold, og hvad angår redegørelsens konklusion, kan jeg henvise til de bemærkninger, der er gjort herom i betænkningen.

Med hensyn til ændringsforslagene kan jeg henvise til de udførlige bemærkninger, men herudover finder jeg anledning til at knytte yderligere nogle bemærkninger til enkelte af de stillede ændringsforslag.

Udvalget vil gerne henlede opmærksomheden på bemærkningen til ændringsforslag nr. 2, der drejer sig om en ændret affattelse af lovens § 4. Efter den nugældende lov gælder den bestemmelse, at en skadelidt, der har modtaget ydelser ifølge ulykkesforsikringsloven, ikke kan rejse erstatningskrav mod skadevolderen, medmindre direktoratet for ulykkesforsikringen skønner, at

skadelidte „med føje“ kan rejse sag, og giver vedkommende skadelidte skriftlig meddelelse herom. Udvalget har af principielle grunde ikke fundet det rimeligt, at en tilskadekommes eller hans efterladtes adgang til at rejse erstatningssag skulle være afhængig af en særlig tilladelse fra en administrativ myndighed. Udvalget har derfor tilsluttet sig socialministerens ændringsforslag, hvorefter bestemmelserne om tilladelse til sagsanlæg i lovens § 4, stk. 2, og de dermed sammenhørende tilladelser i § 4, stk. 1, udgår og erstattes med det stillede ændringsforslag, hvorefter vedkommende forsikringsselskab indtræder i den tilskadekomnes ret mod skadevolderen, for så vidt angår de ydelser, som selskabet har ydet eller skal yde i henhold til loven. Det er dog forudsat, at dersom erstatningen overstiger det beløb, selskabet har udredet til den skadelidte, skal forskellen tilfalde den sidstnævnte.

Ved ændringsforslag nr. 8 til § 23 sker der dette, at antallet af karenstage nedsættes fra 6 til 3 dage. Endvidere indføres den bestemmelse, at for så vidt den af ulykkestilfældet forårsagede uarbejdsdygtighed har en varighed af mindst 10 dage, begynder dagpengene at løbe fra den første dag efter ulykkestilfældets indtræden. Det er jo almindelig kendt, at der i overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter findes bestemmelser gående ud på, at der ydes dagpenge i tilfælde af tilskadekomst, indtil dagpengeerstatning ifølge ulykkesforsikringsloven indtræder. Der har i udvalget været enighed om, at den ændring, der nu vil ske i ulykkesforsikringsloven, for så vidt angår karenstage, ikke bør medføre, at en skadelidt modtager dagpengeerstatning både fra arbejdsgiveren og ifølge loven inden for de første 6 dage efter ulykkestilfældets indtræden. Det er denne opfattelse, der finder udtryk i forslaget til et nyt stk. 2 i § 23.

Efter ændringsforslag nr. 14 forhøjes den maksimale årsløn fra 9 000 til 10 000 kr., og efter ændringsforslag nr. 9 til § 25 bibeholdes trefjerdedelsreglen, men der tilføjes: „dog højst $\frac{2}{3}$ af daglønningen beregnet efter en årsløn af 10 000 kr., eventuelt reguleret i henhold til bestemmelsen i § 44 A, stk. 1“.

Endelig vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om ændringsforslag nr. 13. Efter